

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 71/2017
07.02.2017. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Радмиле Драгичевић-Дичић, председника већа, Маје Ковачевић Томић, Соње Павловић, Бате Цветковића и Веска Крстајића, чланова већа, са саветником Татјаном Миленковић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Александра Радишића, због кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. КЗ, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Александра Радишића, адвоката Војислава Бабића, поднетом против правноснажне пресуде Апелационог суда у Београду Кж1 бр.1103/16 од 04.10.2016. године, у седници већа одржаној дана 07.02.2017. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Александра Радишића, поднет против правноснажне пресуде Апелационог суда у Београду Кж1 бр.1103/16 од 04.10.2016. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 бр.1103/16 од 04.10.2016. године усвајањем жалбе Вишег јавног тужиоца у Београду преиначена је пресуда Вишег суда у Београду К 752/15 од 30.03.2016. године, па је окривљени Александар Радишић оглашен кривим због извршења кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. КЗ за које је осуђен на казну затвора у трајању од 3 године у коју казну му се урачунава време проведено у притвору од 02.07.2014. године до 29.08.2014. године, док је окривљени АА оглашен кривим због извршења кривичног дела неовлашћено држање опојних дрога из члана 246а став 1. КЗ за које му је изречена условна осуда тако што му је утврђена казна затвора у трајању од 6 месеци и истовремено одређено да се иста неће извршити уколико окривљени у року од 2 године не изврши ново кривично дело.

Истом пресудом према окривљенима је на основу члана 87. КЗ изречена мера безбедности одузимања предмета и то од окривљеног АА 0,18 грама опојне дроге херион, за коју је одређено да ће се након правноснажности пресуде уништити, а од окривљеног Александра Радишића једна новчаница у апоену од 1.000,00 динара, серијског броја АС2170650 за коју је одређено да ће се уплатити

у буџет Републике Србије, док су на основу члана 264. ЗКП обавезани окривљени да на име паушала плате суду износ од по 10.000,00 динара, а на име трошкова кривичног поступка, да исплате суду износ од по 31.070,27 динара.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног Александра Радишића, адвокат Војислав Бабић, због битних повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. и став 2. ЗКП, без ближег навођења конкретних повреда, а из образложења захтева произилази да је исти поднет због повреде закона из члана 439. тачка 2. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд побијану пресуду укине а да окривљеног и његовог браниоца позове на седницу већа.

Разматрајући захтев за заштиту законитости, на седници већа одржаној сходно одредбама члана 487. и 488. ЗКП, Врховни касациони суд је нашао да је захтев изјављен од овлашћених лица, благовремен и дозвољен.

Након што је примерак захтева за заштиту законитости у смислу члана 488. став 1. ЗКП-а доставио јавном тужиоцу, Врховни касациони суд је одржао седницу већа о којој није обавештавао јавног тужиоца и браниоца, јер веће није нашло да би њихово присуство било од значаја за доношење одлуке. На седници већа Врховни касациони суд је размотрио списе предмета, са пресудом против које је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцени навода у захтеву нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Александра Радишића је неоснован.

Бранилац окривљеног Александра Радишића наводи да је на утврђено чињенично стање погрешно примењен закон када је окривљени оглашен кривим због извршења кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. КЗ, и да је окривљеног требало огласити кривим, као што је то учинио и првостепени суд, због извршења кривичног дела омогућавање уживања опојних дрога из члана 247. КЗ.

Из списка предмета произилази да је окривљени Александар Радишић у време, на начин и на месту ближе описан у изреци другостепене пресуде у стању урачунљивости свестан свога дела и да је исто забрањено а чије извршење је хтео, неовлашћено продао окривљеном АА супстанцу која је проглашена за опојну дрогу и то 0,18 грама опојне дроге хероин и то тако што су се претходног дана о купопродаји договорили телефоном за износ од 1.000,00 динара те су се сутрадан нашли којом приликом је окривљени АА ушао у возило окривљеног Радишића сео на сувозачево место, предао му новчаницу у апоену од 2.000,00 динара, након чега Радишић удаљио се од возила, по повратку предао АА наведени хероин, али није стигао да му преда кусур од 1.000,00 динара, због интервенције радника ПС Лазаревац.

Одредбом члана 246. став 1. КЗ прописано је да ко неовлашћено производи, прерађује, продаје или нуди на продају или ко ради продаје, купује, држи или

преноси или ко посредује продаји или куповини или на други начин неовлашћено ставља у промет супстанце или препарате који су проглашени за опојну дрогу, казниће се затвором од 3 до 12 година.

По налажењу Врховног касационог суда из чињеничног описа радњи извршења кривичног дела за које је окривљени Александар Радишић оглашен кривим другостепеном пресудом, произилазе сви субјективни и објективни елементи кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. КЗ, па су наводи захтева браниоца окривљеног Александра Радишића којима се указује да се у конкретном случају ради о кривичном делу омогућавање уживања опојних дрога из члана 247. КЗ оцењени као неосновани. По налажењу овога суда наводи захтева браниоца да из мишљења судског вештака произилази да је окривљени зависан од употребе опојних дрога без утицаја на правну квалификацију кривичноправних радњи окривљеног Александра Радишића за које је током овог поступка доказано да их је извршио, а наводи да је окривљени Радишић од окривљеног АА критичном приликом узео новац да купи дрогу ради сопственог уживања јер није имао новац, и како би дрогу заједно конзумирали, спадају у домен утврђеног чињеничног стања и као такви нису предмет преиспитивања у оквиру за заштиту законитости, па је захтев одбијен као неоснован.

Из напред наведених разлога, Врховни касациони суд је донео одлуку као у изреци на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП.

**Записничар-саветник,
Татјана Миленковић, с.р.**

**Председник већа-судија,
Радмила Драгичевић-Дичић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић

ТТ